

kunst heb dank te weten. Duldt mij echter, mijne heeren, u rondborstig toe te voeren dat gijzelven u ten aanzien uwer bedoeling, in mijne dwaling hebt versterkt. Het is waar, ik heb u nimmer, met uitsluiting, de dichtkunst zien beoefenen, ik heb u veelal met de ernstiger beschouwingen van zedelijke en gemengde onderwerpen bezig gevonden, en eenen eenigszins wijsgeerigen geest in uwen kring ontdekt; maar, heeft niet onze tegenwoordige, onze waardige voorzitter-zelf zijne redevoering ter inwijding dezer kunstzaal afgewisseld en versierd met de geurige bloempjes der dichtkunst, hoewel zijn vloeiende stijl, zijn bevallige voordragt, geen geleenden tooi behoefde? heb ik in den toen aangeheven triomfzang den wensch niet hooren uitgalmen, dat der dichtren vuur door dat heugelijk' uur mogt ontvlammen? Heeft niet ons waardig medelid Cijfveer mijzelven verplichtend aangezocht zijne redevoering, ten voordeele der ongelukkige Leydenaren gedaan, met bloemtuiltjes te schakeeren, hoezeer almede voor zijne erkende talenten die vreemde opschik overbodig was? Hebt gij eindelijk niet nog onlangs, mijne heeren! den prins onzer tegenwoordige Nederlandsche dichters, den uitblinkenden Bilderdijk, met het lidmaatschap van verdienste uwer maatschappij vereert? en is het wonder dat ik, nog sinds zoo kort en zoo weinig met uwe werkzaamheid en uwe instellingen bekend, mij liet vervoeren door het bij mij zoo geliefkoosd denkbeeld, dat de dichtkunst, zoo niet alleen, althans eene der hoofdzakelijke en der eerste uwer bedoelingen en uwer uitspanningen was? Vol van deze dwaling, aarzelde ik geen oogenblik, bij mijne onlangs opgenomen leesbeurt, ulieden eene dichterlijke proeve voor te dragen, en, zoo 'er alstoen nog eenige twijfel, ten aanzien van uwen bijzonderen en voorbedachtelijken smaak voor de dichtkunst, bij mij mogt overgebleven zijn, dezelve had zich toen moeten laten verwinnen, daar, gedurende het tijdperk van drie achtereenvolgende uren, de dichtkunst, en de dichtkunst-alleen, het voorwerp uwer toejuiching, uwer verrukking is geweest. – Dan, helaas! spoedig ontwaakte ik uit mijne zoete mijmering, en spoedig wierd mij gezegd dat het ware en hoofdzakelijke oogmerk des genootschaps verbasterde en te gronde ging, dat de dichtkunst den boventoon kreeg, daar, waar zij gantsch niet, of althans weinig paste. – Ik moet u bekennen dat mij zulks griefde, vooral daar ik den schijn had een der grootste voorstanders dier verbastering te zijn, ik, die te veel achting voor